

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8038/2021
22.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ирена Станисављевић, адвокат из ..., против тужених ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Враћа“ у ликвидацији, са седиштем у Врању и Града Враћа, које заступа Градско правобранилаштво у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог Града Враћа, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1906/2020 од 25.08.2021. године, у седници одржаној 22.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог Града Враћа изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1906/2020 од 25.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог Града Враћа изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1906/2020 од 25.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 110/2020 од 13.10.2020. године, ставом првим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 135.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 100.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 13.10.2020. године до исплате, као и на име материјалне штете (трошкова лечења) износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.09.2013. године, до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка солидарно исплате износ од 148.480,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1906/2020 од 25.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 110/20 од 13.10.2020. године у ставу првом изреке, у делу који се односи на накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљен страх и на име накнаде материјалне штете, и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што су тужени обавезани да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због умањења животне активности, солидарно исплате износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.10.2020. године до исплате, док је део захтева

за већи износ од досуђеног до износа од 100.000,00 динара одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени Град Врање је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиоца на име накнаде штете због повреде настале на тротоару, падом у шахту услед нестабилног бетонског поклопца постављеног изнад нивоа тротоара, која својим положајем и својствима, угрожава безбедност пешака и ствара ризик од повређивања. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у погледу одговорности туженог Града Врања, нису у супротности са тумачењем материјалног права у смислу примењених одредаба чланова 4. и 5. Закона о комуналним делатностима и члана 200. Закона о облигационим односима, обзиром да се ради о делатности од општег интереса, коју организује и обезбеђује јединица локалне самоуправне, преко јавног предузећа коме је поверено вршење комуналне делатности уређења и одржавања улица у насељеном месту, које служе за кретање возила и пешака (саобраћајница, тротоара, пешачких стаза и др.), а у складу са донетом Одлуком о оснивању ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Врања“ и члана 82. Одлуке о комуналном уређењу града Врања, као и дужности града да обавља послове стручног надзора.

Ревизијским наводима којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка и разрешење чињеничног основа конкретног спора, као и доприноса тужиоца настанку штете, заправо се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што није правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. Осим тога, ревизијом се не указује на постојање различитог поступања и неуједначености судске праксе у истим чињенично-правним ситуацијама. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер у овом спору не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Према одредби члана 476. став 2. ЗПП, ако тужилац до закључења главне расправе која се води у складу са одредбама овог закона о општем парничном поступку, смањи тужбени захтев тако да више не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, даљи поступак спровешће се у складу са одредбама овог закона о поступку о споровима мале вредности. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена, према члану 479. став 6. ЗПП.

Тужба против ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Врања“ у Врању, ради исплате поднета је 26.02.2015. године, а вредност предмета спора је 556.000,00 динара. Тужба против Града Врања поднета је 07.12.2015 године у коме је вредност спора износ од 356.000,00 динара. Решењем суда од 19.02.2016. године спојене су парнице против наведених тужених, ради јединственог одлучивања. Тужилац је на рочишту одржаном дана 09.03.2016. године, смањио тужбени захтев за накнаду штете у односу на туженог ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Врања“ у Врању, на износ од 356.000,00 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 2.899,42 евра (1 евро=122,7835 динара).

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о новчаном потраживању у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, што значи да се ради о спору спору мале вредности, иста је недозвољена, према члану 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Иако је побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допушености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправа
Управитељ писарнице
Марина Антонић**